

[מרגש: הגב' רחל הברachi אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחיה ארוכי המעש]

68. במעצר עם הקב"ה

"מתארגנים לשמחת בית השואבה", עברה ההודעה בקרוב תורמי הכלילה והמושתלים. "אנחנו מתארגנים לאירוע של שמחת בית השואבה משותפת. כולנו - כל המשפחה", פנה לבני רבי לייאור פרישמן - תורם כליה ומתרנדב מסור תושב העיר רחובות. רבי לייאור ארגן את האירוע, יידע אותנו עליו וגם ערך אותו בחצר ביתנו. "כל כך התייחס רוצח להגיה, אבל אתם יודעים שלא אוכל להשתתף", החביר בעלי את המוכן מאילו. נכננו, ובכל זאת. הרוב יחסר לנו אבל אנחנו נתארגן לשמחה משותפת. כולנו משפחה אחת ואחים הוגנים בחיק המשפחה", השיב רבי לייאור. הוא לא אמר את המילים הנוספות. לא הזכיר שעצם ההתאספות הזאת תיציר הדמים, תזכיר לכלום שימותנת חיים היא עמותה העוסקת בהסדר ובמנינה וככל שעיננו אותה כו רחבה וכן תפזר. הוא לא ציין שהARIOU זה הנודע כדי להעניק לנו כוח בעצם מהותו, על אף שפיית נהיה מנועים מהഷתפה. הוא לא הזכיר שההתאספות הזה נועדה לשדר לנו שכולם איתינו, מאמינים בחופותנו, ווקרים מראשת את שהרווז הירושאי של בעלי, הוא רק צין שככלנו משפחה, מעביר במילויים קטנות את כל מה שמעבר.

"נתנאל ותני, הייתם רוצים לנסוע?", שאל בעלי. הילדים חשבו קצת והביעו רצון. הם נסעו, להם היה מותר. יחד יצאו אל מקום האירוע ומשם התקשרו אלינו המומדים. "אתם לא יודעים מה קורה כאן, מאות אנשים נמצאים פה. המונחים מכל רחבי הארץ התקבצו לאן. כולם באו לכבודכם, לומר שהם אתם אתכם! זה מדרים!" הם לא מצאו מילים. לאחר מכן הגיעו קיבaltı שידור ישיר מן המתחולל בשמהה. הטלפון נותר פתוח כדי שנוכל לשמעו את הצלילים ולחשש את החוויה. תורמי הכליה לא יכולו לשוחח אומנם עם בעלי אך על הקו שליהם עלו בתחלופה. לא יכלו לשוחח אומנם עם בעלי אך על הקו שליהם עלו בתחלופה. חולקים, משתפים, לא עומדים בהתרגשות, באייחור המודדים של ישראל. כל כך הרבה אנשים הגיעו, ביקשו לתת לנו כוח גב. הצלחו. זה היה בלתי נטפס כמעט. לא היו שם ולמרות זאת עשרות אנשים טרחו, נסעו במשך שעות, הקדישו ערבות, באו ושמו, רק כדי להעביר מסר של אמון, להראות שהם כולם מחוברים אלינו. הלב הגדל של עם ישראל.

ו"ז ראשון של סוכות " gut يوم טוב ", בעלי חזר מון התפילה, נהרה שפוכה על פניו. נתnal, המלווה שלו, פسع לצידו. הסוכה חיכתה לו במרפסת. קידוש. אתה בחורנו. ושמחת בחגך. שלוון חוג מרים. אל תשחמי כל כך, אנחנו עכשי במעצר, התעורר קול זدونי בלבך. השתקתי אותו בכוח. בסוכות זהה לא חשבים על המעצר, לא על מה שהיה עוד ולא על מה שהוא. בסוכות שמחים.

"תראו כמה שהיא אוהבת אותך!" פנה אלינו בעלי ביום הבא. אהוב? וזה ברור, אבל במה זה מתחטא כתה? אם נגזר עלי להיעצה, מה יוכל להיות יותר טוב מלזחות בזה בחג הסוכות? אני במעצר עם הקב"ה; ישב אליו מתייחד אליו ונעם התורה שלו כאן, לא ממהר לשום מקום, לא צריך לבקר אף אחד, ככלום. רק הקב"ה ואני, רק הסוכה ואני. זה מעצר זה? זה עונג, זה פריס!. לא מן השפה ולהזוז והוא אמר את הדברים, באמת הרגיש כך. זה לא עונש, זה פרס.

למרות העבדה שהשכננו שחג הסוכות יהיה שקט מוחמד, לא כך היה. לאורך ימי החג הדרلت סבבה על צירה ללא הרף. קרובוי משפחה, שכנים, חברים, מקרים - כל מי שיכל היה לבוא הגיע. כולם רצוי לדאות את בעלי, לוודא שהוא לא נשבר, לדאות שנחר חזק כמו סלע צוק, לדעת שיש להם עדין גב להישען עליי בעת הצורך. אנשים באו, שלאו אין סיפור שאלות, ביקשו להסביר, רצוי לדעת פרטים, גרמו לנו לספר שוב ושוב את הידענו (זה לא היה הרבה...). באו לחוץ, יצאו מוחקים.

"הם לא סתם סקרנים, הם באמות דואגים", השכיל בעלי לדאות את האכפתיות שמתוחת למילימ. הוא לא תהייחס אל השאלות כל סקרנות חטטנית של אנשים, הוא ראה את הדאגה וחיה את הידירות וההסתכלות הזה נתנה לו את הכוח להמשיך ולענות. להמשיך להסביר. להמשיך ולהזכיר אנשים אל סוכת המעצר שלו, להסביר שוב ושוב מה היה ומה קורה ולהזכיר מסרים של אמונה ושל ביטחון בברוא יתברך שלו.

